

Я хтів щоб не розуміли люди
щоб з мене завше сміялись
щоб замість привітання бачив тільки
простягнуто-презирливий палець
всі вони такі малі їх так багато
я сам
про них думаєш
думки заповнили
сплелись почування
і їх так багато
я сам
тому веселий
журний
очі мої багато бачать
крові нерви всі
дотикаюсь до речей тайну чую
прочуваю дихання
дихає кожна річ
я сам
хтів щоб не розуміли люди
щоб з мене сміялись
щоб не казали що я сфінкс
щоб був такий немудрий як вони всі
їх так багато
я сам.

7. V. 1914. Київ

[З книги «Держання»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .